

Tilen je pobledel in zadržal konja. Iz zeninih oči je gorel prečuden ogenj. Valpet se je zgrozil in obrnil konja: »Gorje meni!«

Tujec, ki je šel za njim, je ženo takoj spoznal. Predrzo se je bližal in je hotel čez ljudi pognati v cerkev. Žena ni pustila.

»Poberi se!« je rekla z močnim glasom in vzdignila roko. Obrnil se je, skočil s konja in izginil. Konj je zahropel, se zleknil in poginil.

V zvöniku je še ves dan brnelo v prečudno mehki pesmi in ves dan je kar samo pelo. Bela žena je pa smehljaje stopila spet v oltar, odkoder je prišla. Ljudje so dolgo, dolgo molili.

Valpta Tilna so pa našli grajski hlapci drugo jutro pod križem sredi gozda. Klečal je na blatnih tleh in se trkal na prsa in jokal:

»Gorje meni, gorje meni!« — — —

M. L. :

Spominu Lužarjevega Tončka.

Ko so zavele pri nas prve pomladanske sape, in ko so se vrnile prve lastovice, so prinesli ameriški listi žalostno vest, da Lužarjevega Tončka ni več . . .

Komaj devet pomladi je videl Tonček, deseta ga je odvedla med nebeške prijateljčke. Nekaj dni pred desetim rojstnim dnevom se je prehladil in zbolel za pljučnico. Bela žena — tiha smrt ga je odnesla iz doline solz v boljše življenje.

Otroci, vi ga niste poznali? — Škoda! Bil je lepega, milega obraza in njegove mirne oči se bile modre kakor spominčice ob potoku.

Šele štiri leta je bil star, ko je odšel iz Ljubljane v Ameriko. Z velikim parnikom se je peljal čez morje. Pisali so, da se je rad vozil, saj je bil v spremstvu dobre mame in sestric. Tudi so pisali, da je vedno priden in krotak. Preden je stopil v šolo, se je naučil angleščine. V šoli se je marljivo učil in bil vedno vzgleden učenec.

Doma je kaj rad pomagal, kajti živel je na farmi, t. j. na posestvu. Najrajši je imel krave, ki jih je vedno pasel in napajal.

V petek pred sv. Jožefom — ta dan bi dopolnil deset let — je bil še v šoli, a v ponedeljek je že izdihnil svojo blago dušico.

In kako lep je bil njegov pogreb! Nosili so ga njegovi součenci in spremljala ga je poleg mnogoštevilnega občinstva tudi vsa šolska mladina s praporom. Krsta se je šibila pod težo bogatega cvetja. Zvonovi so peli žalostno v slovo.

Na njegovem grobu je vse poletje in jesen rasla mehka zelena travica. V Ameriki je namreč navada, da posejejo svež grob s travo. Zadnjega majnika pa krasi in obiskujejo Američani grobove prav tako, kot pri nas o Vseh svetih.

Ocean nas loči, a Tonček vidi sedaj sem in tja, ker njegova dušica, ki živi nad zvezdami, ne pozna nobenih mej. Pri Sv. Križu v Ljubljani je pokopana njegova sestra Merica, ki je štela komaj osem pomladi. Zelo, zelo oddaljena sta njuna groba, a dušici sta skupaj in se radujeta večnega življenja.